

STEPHEN
KING

CHRISTINE

Hoe dood je iets wat niet kan leven...

Proloog

Dit is het verhaal van een driehoeksverhouding, zoals dat geloof ik heet – Arnie Cunningham, Leigh Cabot en natuurlijk Christine. Maar begrijp me goed, Christine was er het eerst. Zij was Arnies eerste liefde, en al heb ik het lef niet te beweren dat het waar is (wat weet je tenslotte als je tweeëntwintig bent), ik geloof dat ze zijn enige ware liefde was. En daarom noem ik wat er is gebeurd een tragedie.

Arnie en ik zijn opgegroeid in dezelfde straat; we gingen samen naar de Owen Andrews Grammar School en de Darby Junior High, en later allebei naar de Libertyville High. Dat zal denk ik de voornaamste reden zijn geweest dat Arnie op de middelbare school niet in de vernieling werd geholpen. Ik was daar populair, nou ja, ik weet wel dat dat geen bliksem zegt. Vijf jaar na je eindexamen bieden ze je niet eens meer een pils aan ondanks dat je de aanvoerder van de football- en de honkbalploeg was en zwemkampioen, maar omdat ik het was werd Arnie althans niet afgemaakt. Hij kreeg er behoorlijk van langs, maar afgemaakt werd hij niet.

Hij was een verliezer, weet je. Elke highschool heeft er minstens twee, dat is een soort natuurwet. Een jongen of een meisje. De pispaal van iedereen. Beroerde dag gehad? Belangrijk proefwerk verknoeid? Ruzie met je ouwelui gehad zodat je het weekend moet thuisblijven? Geeft toch niks. Gewoon een van die arme sukkels opzoeken die als dieven door de gangen scharrelen tot de bel gaat en het op hem afreageren. En soms worden ze afgemaakt, in elk opzicht behalve lijfelijk; soms vinden ze een of ander houvast en overleven het. Arnie had mij, en later Christine. Leigh kwam daarna pas.

Dat wilde ik maar even duidelijk maken.

Arnie stond buitenspel, van nature. Bij sport, want hij was klein en broedmager. Hij stond ook buitenspel bij de knappe koppen op de middelbare school (die zelf al 'buitenspel' stonden in een gat als Libertyville), want hij had geen bijzondere interesses. Arnie was slim, maar zijn brein richtte

zich niet als vanzelf op iets bepaalds... of het moesten automotoren zijn. Daar was hij goed in. Zodra het over wagens ging, werd hij helemaal gek. Maar zijn ouders, die beiden college gaven aan de universiteit van Horlicks, zagen hun zoon, die zo'n goed toelatingsexamen had gedaan, geen monteur worden. Hij mocht wel een cursus autotechniek volgen, maar daar had hij hard voor moeten knokken. Hij stond buitenspel bij de druggebruikers, want hij gebruikte niets. Hij stond buitenspel bij de gozers in spijkerbroek die rookten en dronken want hij dronk niet en als hij hard genoeg werd geslagen, begon hij te huilen.

O ja, en bij de meiden stond hij ook buitenspel. Zijn klierhuishouding was volkomen doorgedraaid. Ik bedoel, Arnie zat onder de puisten. Hij waste zijn gezicht denk ik wel vijfmaal per dag, stond elk ogenblik onder de douche en gebruikte elk smeerseltje dat de moderne wetenschap kende. Maar helpen deed het nooit. Arnies gezicht leek een volgeladen pizza en hij zou altijd dat pokdalige gezicht houden.

En toch mocht ik hem. Hij bezat een spits gevoel voor humor en hij had hersens die bleven vragen en bleven spelen, op een schichtige manier. Arnie leerde me een mierenfokkerij te maken toen ik zeven was, en die hele zomer hebben we naar de beestjes gekeken, diep onder de indruk van hun ijver en plichtsgevoel. Toen we tien waren stelde Arnie een keer voor 's nachts naar buiten te gaan en droge paardevijgen te halen bij de stallen aan Route 17 om ze onder een lelijk kunststoffen paard te leggen op het gazon van het Libertyville Hotel. Arnie kon het eerst schaken. Hij kon het eerst pokken. Hij leerde me mijn score bij scrabble te verhogen. Op regenachtige dagen, zelfs toen ik al verliefd was (hoewel, verliefd... ze was een cheerleader en ze zag er fantastisch uit en daar viel ik zeker op, maar toen Arnie me vertelde dat ze de klank en diepgang van Shaun Cassidy 45 had, kon ik niet echt kwaad op hem worden; hij had niet helemaal ongelijk) dacht ik altijd het eerst aan Arnie, want die wist hoe je van regenachtige dagen het beste kon maken, net als van de score bij scrabble. Wie weet is dat een van de trekken waar je echt eenzame mensen aan herkent... ze weten altijd iets leuks te doen op regenachtige dagen. Je kunt ze altijd opbellen. Ze zijn altijd thuis. Altijd, verdomme.

Ik van mijn kant leerde hem zwemmen, ik trainde met hem en wist hem ertoe te bewegen zijn groente op te eten om dat magere lijf wat sterker te maken. Ik bezorgde hem een vakantiebaan bij een ploeg wegwerkers voor we aan ons laatste jaar op de Libertyville High begonnen, en daarvoor moesten we samen tegen zijn ouders knokken, die heel sympathiek stonden tegenover de landarbeiders in Californië en de staalarbeiders hier in de Burg, maar gruwden bij het idee dat hun begaafde zoon met zijn voortreffelijk toelatingsexamen zijn handen vuil zou maken en een roodverbrande nek zou krijgen.

En tegen het einde van die zomervakantie zag Arnie voor het eerst Christine en werd verliefd op haar. Ik was die dag bij hem – we gingen naar huis van het werk – en ik zou er voor de troon van de Almachtige een eed op durven doen, als dat werd verlangd. Goeie hemel, dat was nog eens verliefd worden! Ik had erom kunnen lachen, als het niet zo triest was geweest en als het niet zo snel angstaanjagend was geworden. Ik had erom kunnen lachen, als het niet zo kwalijk was geweest.

Hoe kwalijk was het dan?

Het was van het begin af kwalijk. En het werd steeds erger.

DEEL EEN

Dennis – en de auto

I Eerste kennismaking

Hey, looky there!
Across the street!
There's a car made just for me,
To own that car would be a luxury...
That car's fine-lookin, man,
That's somethin else.
EDDIE COCHRAN

‘O god!’ riep mijn vriend Arnie opeens.

‘Wat is er?’ vroeg ik. Zijn ogen puilden uit achter zijn stalen brilletje en hij had zijn ene hand voor zijn mond geslagen, en als zijn nek op kogellagers had gelopen had hij niet verder achterom kunnen kijken.

‘Stoppen, Dennis! Rij terug!’

‘Wat mankeert je?’

‘Rij terug, ik moet haar beter zien.’

Opeens begreep ik het. ‘O man, hou op,’ zei ik. ‘Als je dat... wrak bedoelt dat we voorbijreden...’

‘Terug!’ Hij gilde bijna.

Ik reed achteruit, denkend dat Arnie weer een of ander spitsvondig grapje maakte. Maar dat was niet zo. Hij was verloren, met huid en haar. Arnie was verliefd geworden.

Ze was een lachertje, en wat Arnie die dag in haar zag zal me nooit duidelijk worden. De voorruit was links een spinneweb van barsten. Rechts achter was het dak ingeslagen en in de kuil met bladderende lak had de roest zich dik opgehoopt. De achterbumper was eraf, het kofferdeksel stond open en de vulling kwam op de voor- en achterbank door lange scheuren in de bekleding naar buiten, alsof iemand met een mes tekeer was gegaan. Een van de banden was plat. De overige waren zo glad dat je het canvas kon zien. Maar het ergst was de donkere olieplas onder het motorblok.

Arnie was verliefd geworden op een Plymouth Fury uit 1958, zo'n lange met grote vinnen. Er zat een verschoten

plakkaat TE KOOP rechts achter de voorruit, aan de niet-gebarsten kant.

‘Wat een lijn, Dennis!’ fluisterde Arnie. Hij rende als een bezetene om de wagen heen. Zijn bezwete haar wapperde. Hij rukte aan het rechterachterportier en het ging knarsend open. ‘Arnie, probeer je me in de maling te nemen?’ zei ik. ‘Je hebt zeker een zonnesteek? Zeg me dat het een zonnesteek is. Kom, ik breng je naar huis; dan kun je afkoelen en praten we er niet meer over.’ Maar ik zei het zonder veel hoop. Hij zag er niet naar uit dat hij een loopje met me nam. Hij had iets vreemds over zich dat me niet aanstond.

Hij gaf me niet eens antwoord. Een hete stoffige golf augustuslucht, stinkend naar olie en verre gaande ontbinding, sloeg door het open portier naar buiten. Arnie leek er niets van te merken. Hij stapte in en ging zitten op de gescheurde en verschoten achterbank die twintig jaar geleden rood was geweest, maar nu vaalroze.

Ik nam een pluk vulling in de hand, bekeek het spul en blies het weg. ‘Tot stof vergaan,’ zei ik.

Hij merkte eindelijk dat ik er nog was. ‘Ja... ja. Maar ik kan hem opknappen. Hij kan weer... Die wagen is sterk, Dennis. Een schoonheid. Een echte...’

‘Hé daar! Wat moeten jullie, jongens?’

Het was een oude vent die zo te zien – min of meer – van zijn zeventigste zomer genoot, ofschoon hij er niet uitzag alsof hij vaak van iets had genoten. Hij had nog wat lang dun haar en zijn kale schedel zat onder de schilfers. Hij droeg een groene oudemannenbroek en lage laarzen maar geen hemd, alleen bretels.

‘Wat moeten jullie, jongens?’ vroeg hij nog eens met schelle doordringende stem.

‘Is dat uw wagen, meneer?’ vroeg Arnie in volle ernst. Een overbodige vraag. De Plymouth stond op het grasveld voor het naoorlogse huis waaruit de man naar buiten was gekomen. Het was een slecht onderhouden grasveld, maar het zag er verzorgd uit vergeleken bij de Plymouth.

‘En wat zou dat?’ vroeg de oude man.

‘Ik...’ Arnie slikte iets weg. ‘Ik wil hem kopen.’

De oude ogen glommen. De nijldige trek op het gezicht werd weggevaagd door een schichtige blik en een soort gulzige

spotlach om de mond. Opeens grijnsde hij breed, met smerige tanden. En dat was precies het moment, geloof ik, waarop ik van binnen een beetje koud en bang werd. Het moment ook waarop ik Arnie wilde grijpen en meesleuren. Er verscheen iets in de ogen van de oude man; niet alleen die glinstering, het was iets achter die glinstering.

‘Nou, had dat dan gezegd,’ zei de oude man tegen Arnie. Hij stak zijn hand uit, die Arnie aannam. ‘LeBay is mijn naam. Roland D. LeBay. Militair, gepensioneerd.’

‘Arnie Cunningham.’

De ouwe schudde hem de hand. Ik stond buiten dat alles; hij had zijn slachtoffer te pakken. Arnie had LeBay evengoed zijn portefeuille kunnen geven.

‘Wat kost-ie?’ vroeg Arnie. En toen verloor hij zijn hoofd. ‘Wat u er ook voor vraagt, het is altijd te weinig.’

Ik kreunde inwendig. Zijn chequeboekje was aan de portefeuille toegevoegd.

LeBay’s grijns trok even weg en hij kneep wantrouwend de ogen dicht. Hij taxeerde geloof ik de kans dat hij werd genept. Hij tastte Arnies gezicht af op tekenen van bedrog en stelde vervolgens de dodelijk rake vraag:

‘Jongen, heb jij al eens eerder een auto gehad?’

‘Hij heeft een Mustang Mach II,’ zei ik vlug. ‘Hebben zijn ouders voor hem gekocht. Scheurt over de weg. Hij...’

‘Nee,’ zei Arnie bedaard. ‘Ik heb pas dit voorjaar m’n rijbewijs gehaald.’

LeBay keek me even met een sluwe blik aan en richtte zich weer op zijn hoofddoel. Hij zette zijn handen in zijn zij en ik rook een vleug zuur zweet.

‘Last van de rug gekregen in het leger,’ zei hij. ‘Volledig afgekeurd. De dokters konden er niets meer aan doen. Als ze je ooit vragen wat er mis is met de wereld, jongens, dan noem je maar drie dingen: dokters, communisten en radicale nikkers. De communisten zijn het ergst, maar vlak daarop komen de dokters. Zeg ze dat maar uit mijn naam.’

Hij streek in een soort verstrooide liefde over de haveloze kap van de Plymouth.

‘Dit is de beste wagen die ik ooit heb gehad. Kon hem in september ’57 al kopen, toen was het nieuwe model al uit. Die hele zomer zag je plaatjes van wagens onder hoezen, tot

je zowat stierf van nieuwsgierigheid. Kom daar nou eens om.’ Er klonk minachting in zijn stem voor de beschamende tijden die hij sedertdien had meegemaakt. ‘Gloednieuw was hij. Rook als een gloednieuwe wagen en dat is de lekkerste lucht die er is.’

Hij dacht even na.

‘Behalve wijven misschien.’

Ik keek naar Arnie en zoog als een gek op de binnenkant van mijn wangen om het niet uit te brullen. En Arnie keek naar mij, verbluft. De oude man had geen erg in ons; hij verkeerde in zijn eigen wereld.

‘Vierendertig jaar heb ik gediend,’ deelde hij mee. ‘Van dat ik zestien was, in 1923. Stof gevreten in Texas en platjes zo groot als kreeften gezien in die hoerenkasten in Nogales. In de Tweede Wereldoorlog kerels gezien bij wie de ingewanden uit de oren kwamen. In Frankrijk was dat. Ingewanden uit hun oren. Geloof je dat, jongen?’

‘Jawel, meneer,’ zei Arnie. Ik geloof niet dat hij LeBay had verstaan. Hij stond te schuifelen alsof hij nodig moest plassen. ‘Maar om op de wagen terug te...’

‘Zit je op de universiteit?’ vroeg LeBay opeens. ‘In Horlicks?’

‘Nee, meneer. Op Libertyville High.’

‘Goed zo,’ zei LeBay nijdig. ‘Blijf weg van de universiteit. Het zit daar vol nikkersympathisanten die het Panamakanaal weg willen geven. “Denktanks,” noemen ze hen. “Lùl-tanks,” zeg ik.’

Hij staarde liefdevol naar de wagen met de platte band, die een zachte roestkleur kreeg in de namiddagzon.

‘Voorjaar ’57 kreeg ik last van m’n rug,’ zei hij. ‘Ze beulden je toen ook al af in het leger. Ik was net op tijd weg. Ben hier in Libertyville in de autohandel gegaan. Ik heb mijn tijd afgewacht en tenslotte ben ik maar naar de Plymouth-dealer in Main Street gegaan, waar nu de bowlingbaan is, en heb deze wagen hier besteld. Model volgend jaar, heb ik gezegd, lak rood met wit. En van binnen zo rood als een brandweerauto. En dat hebben ze gedaan. Toen ik hem kreeg wees de teller tien kilometer aan. Jawel.’

Hij spuwde.

Ik gluurde over Arnies schouder naar de kilometerteller. Het

glas was vuil, maar ik kon toch de schade opnemen: zo'n honderdvijftigduizend. En Jezus weende.

'Als u zo gek met die wagen bent, waarom verkoopt u hem dan?' vroeg ik.

Hij keek me wazig en nogal verontrustend aan. 'Wou je lol-
lig zijn, jongen?' Ik gaf geen antwoord, maar sloeg de blik
ook niet neer. Na een krachtmeting van enkele momenten
tussen onze ogen (wat Arnie totaal ontging; hij streek ver-
liefd met zijn hand langs een van de vinnen), zei hij: 'Kan
niet meer rijden. Te veel last van mijn rug. Ogen hetzelfde.'

Opeens begreep ik het, dacht ik. Volgens berekening was hij
eenenzeventig. En in onze staat moest je boven de zeventig
jaarlijks een ogentest laten afnemen voor ze je rijbewijs ver-
lengden. LeBay was daarvoor gezakt of hij was er bang
voor. En om de vernedering te ontlopen had hij de Plymouth
daar neergezet, waarna de wagen snel was afgetakeld.

'Hoeveel vraagt u ervoor?' zei Arnie. Hij had gewoon haast
om afgezet te worden.

LeBay keek naar de lucht alsof hij de regenkansen over-
woog. Daarna keek hij Arnie aan met een brede, welwillende
lach die me iets te veel aan die eerdere smerige-tandengrijns
deed denken.

'Ik wou driehonderd vragen,' zei hij. 'Maar je lijkt me een
aardige jongen. Tweehonderdvijftig voor jou.'

'O, Christus,' zei ik.

Maar hij wist wie de sukkel was en hoe hij een wig tussen
ons kon drijven. Hij was gisteren niet van een hooiwagen ge-
vallen, zoals mijn opa het uitdrukte.

'Dan niet,' zei hij kortaf. 'Zoals je wilt. Ik wil mijn program-
ma van halfvijf niet missen. *Edge of Night*. Sla ik nooit over.
Het was me aangenaam, jongens.'

Arnie keek me zo gekwetst en driftig aan dat ik een stap ach-
teruitging. Hij liep de oude man na en greep hem bij de elle-
boog. Ze begonnen te praten. Ik kon niet alles verstaan, maar
zag des te meer. De oude was beledigd. Arnie bood oprechte
verontschuldigen aan. De oude hoopte dat Arnie begreep
dat hij geen kritiek kon velen op de wagen die hem zo trouw
had gediend. Arnie knikte; de oude man liet zich stapje voor
stapje terugbrengen. En weer kreeg ik het gevoel dat er iets
schrikwekkends met hem aan de hand was... Het was alsof

een koude novemberwind gedachten kon hebben. Beter kan ik het niet uitdrukken.

‘Als hij nog één woord zegt, trek ik mijn handen ervan af,’ zei de oude en wees naar me met een eeltige duim.

‘Nee, dat doet hij niet,’ zei Arnie gejaagd. ‘Driehonderd, zei u?’

‘Ja, ik dacht wel dat...’

‘U vroeg twee-vijftig,’ zei ik luid.

Arnie schrok, bang dat de man weer zou weglopen, maar LeBay nam geen risico. Hij kon de vis bijna ophalen.

‘Twee-vijftig lijkt me wel genoeg,’ zwichtte LeBay. Hij gluurde weer naar mij en we begrepen elkaar; hij mocht mij niet en ik mocht hem niet.

Met groeiend afgrijzen zag ik Arnie zijn portefeuille trekken en zijn geld tellen. Het werd stil; LeBay keek toe. Ik keek naar een jongetje dat zelfmoord probeerde te plegen op een grasgroen skateboard. Er blafte ergens een hond. Twee opgeschoten meisjes liepen giechelend voorbij met een stapeltje bibliotheekboeken tegen de prille borsten geklemd. Ik had nog maar één enkele hoop dat Arnie de dans zou ontspringen: de volgende dag was het betaaldag. Vierentwintig uur uitstel en Arnie zou zijn bevestiging misschien te boven zijn.

Toen ik omkeek zag ik Arnie en LeBay naar twee biljetten van vijf en zes van één dollar kijken, zeker alles wat in zijn portefeuille zat.

‘Wilt u een cheque?’ vroeg Arnie.

LeBay glimlachte kil en zei niets.

‘Een geldige cheque,’ zei Arnie. En dat zou wel zo zijn, want we hadden de hele zomer bij de gebroeders Carson gewerkt aan de 1-376 die werd doorgetrokken. We mochten niet klagen; heel wat jongeren werkten die zomer voor een krats of kregen niet eens werk. Wij verdienden goed en maakten zelfs overuren. Brad Jeffries, de ploegbaas, voelde er eerst niet veel voor om zo’n onderkruipsel als Arnie aan te nemen, maar tenslotte had hij gezegd dat hij wel iemand voor de seinvlaggen kon gebruiken; het meisje dat hij daarvoor had aangenomen was zwanger geworden en moest gaan trouwen. En zo was Arnie in juni met vlaggen begonnen, maar geleidelijk aan was hij het zwaardere werk gaan doen

en hij had het met al zijn wilskracht volgehouden. Het was zijn eerste echte baan en die wilde hij niet verprutsen. Brad begon iets in hem te zien, en door de zomerzon waren zelfs Arnies puisten minder zichtbaar geworden. Kwam misschien door het ultraviolette licht.

‘Die cheque zal wel gedekt zijn, jongen,’ zei LeBay, ‘maar ik moet contanten hebben. Dat snap je wel.’

Of Arnie het snapte weet ik niet, ik in elk geval wel. Betaling per cheque zou gemakkelijk geblokkeerd kunnen worden, als die hoop roest tijdens de rit naar huis vitale onderdelen zou verliezen.

‘U mag de bank bellen,’ zei Arnie wanhopig.

‘Flauwekul,’ zei LeBay en krabde zich onder zijn oksel. ‘Het loopt tegen halfzes. De bank is allang dicht.’

‘Een aanbetaling dan,’ zei Arnie en stak hem de zestien dollar toe. Hij leek door het doller heen. Het lijkt misschien gek dat een knaap die haast oud genoeg was om te stemmen, binnen een kwartier zo over zijn toeren kon raken over een waardeloos brok schroot. Ik kon het zelf bijna niet geloven. Maar Roland D. LeBay leek er niet de minste moeite mee te hebben; die had op zijn leeftijd zeker alles al meegemaakt. Pas later kwam het idee bij me op dat zijn zonderlinge zelfvertrouwen uit een andere bron moest komen. Hoe het ook zij, als die man ooit iets voor zijn medemens had gevoeld dan deed hij dat toen in elk geval al lang niet meer.

‘Ik zou als aanbetaling minstens tien procent moeten hebben,’ zei LeBay. De vis spartelde boven water en zou gauw in het net liggen. ‘Als ik tien procent krijg zal ik de wagen vierentwintig uur vasthouden.’

‘Dennis,’ zei Arnie, ‘kun je me tot morgen negen dollar lenen?’

Ik had er twaalf in mijn portefeuille en had ze niet direct nodig. Dagelijks zand scheppen en sleuven graven voor duikers onder de weg was misschien goed voor de rugbytraining, maar ik had totaal geen sociaal leven meer. Ik had zelfs geen energie meer om met mijn cheerleader te vrijen zoals zij van mij gewend was. Ik was rijk, maar eenzaam. ‘Kom maar, dan zullen we eens kijken,’ zei ik.

LeBay keek kwaad, maar begreep dat hij afhankelijk was van mijn bijdrage. Zijn kroezige witte haar wapperde in de

zachte wind. Hij legde in een bezittersgebaar zijn hand op de motorkap van de Plymouth.

Arnie en ik liepen naar mijn wagen, een Duster '75, die langs het trottoir geparkeerd stond. Ik sloeg mijn arm om Arnies schouders. Opeens herinnerde ik me dat we, nauwelijks zes jaar oud, op een regenachtige herfstdag op zijn kamer hadden gezeten waar een oude zwart-wit televisie bibberende tekenfilms liet zien, terwijl wij prentjes kleurden met potloden die in een oud gedeukt koffiekannetje stonden. Ik werd er triest van en ook een beetje bang. Soms heb ik namelijk het gevoel dat zes jaar de mooiste leeftijd is en veel te gauw voorbij.

‘Heb je zoveel, Dennis? Ik betaal je morgenmiddag terug.’

‘Ja, ik heb het wel,’ zei ik. ‘Maar waar begin je in godsnaam aan? Die ouwe zak is volledig afgekeurd. Hij heeft het geld niet nodig en jij bent geen liefdadigheidsinstelling.’

‘Ik snap je niet. Waar heb je het over?’

‘Hij zet je af. Gewoon voor de lol. Bij een sloperij zou hij nog geen vijftig dollar voor de onderdelen krijgen. Het is een wrak.’

‘Nee, dat is niet waar.’ Zonder zijn puisten zou Arnie er onopvallend hebben uitgezien, maar God geeft ieder mens toch altijd wel iets moois mee, denk ik, en bij Arnie waren het zijn ogen. Vanachter zijn brilleglazen keken ze je intelligent aan, grijs als wolken op een betrokken herfstdag. Ze konden soms onbehaaglijk doordringend kijken, maar nu waren ze wazig, dromerig. ‘Het is zeker geen wrak.’

Op dat moment drong het tot me door dat er meer aan de hand was dan Arnies plotselinge behoefte aan een wagen. Hij had het daar ook nooit over gehad; hij reed wel met mij mee. En om uit te gaan had hij ook geen auto nodig; voor zover ik wist was Arnie nog nooit met een meisje uitgeweest. Het ging om iets anders, om liefde of zoiets.

Ik zei: ‘Laat hem althans de wagen voor je starten, Arnie. En til die motorkap eens op. Er ligt een plas olie onder. Ik denk dat het blok is gescheurd.’

‘Kun je me negen lenen?’ Hij keek me strak aan.

Ik gaf toe en haalde negen dollar uit mijn portefeuille.

‘Bedankt, Dennis,’ zei hij.

Hij liep terug naar LeBay bij de wagen en gaf hem het geld; LeBay likte langs zijn duim en telde het na.

‘Ik houd hem maar vierentwintig uur vast, dat weet je,’ zei LeBay.

‘Ja, prima meneer,’ zei Arnie.

‘Ik zal je een kwitantie geven,’ zei de oude. ‘Hoe was je naam ook alweer?’

Arnie lachte vluchtig. ‘Cunningham. Arnold.’ LeBay mompelde iets, hij stak het dorre grasveld over naar zijn achterdeur en sloeg hem achter zich dicht.

‘Het is een griezelige kerel, Arnie. Verdomd gr...’

Maar Arnie was al weg. Hij zat achter het stuur van de wagen met die sentimentele uitdrukking nog op zijn gezicht. Ik ging naar hem toe en zocht de handgreep voor de motorkap. Ik trok en de kap kwam knarsend omhoog. Er daalden metaalschilfers neer. De accu was stokoud en de contacten zaten zo dik onder de groene corrosie, dat je positief en negatief niet meer kon onderscheiden. Ik trok het luchtfilter weg en staarde moedeloos in een viercilinder carburateur die zo zwart was als een mijnschacht.

Ik liet de kap vallen en zag Arnie met zijn hand het dashboard strelen.

‘Arnie, ik geloof echt dat het motorblok is gescheurd. Die wagen is total loss, jongen. Als je beslist wilt rijden kunnen we voor tweehonderdvijftig wel wat beters krijgen.’

‘Deze is twintig jaar oud,’ zei hij. ‘Weet je wel dat een wagen officieel een oldtimer is na twintig jaar?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Het autokerkhof achter Darnell staat vol met officiële oldtimers, weet je?’

‘Dennis...’

De deur sloeg dicht. LeBay kwam naar ons toe. Nou ja, verder praten zou zinloos zijn geweest. Ik ben misschien niet zo fijngevoelig, maar bepaalde dingen voel ik wel aan. Arnie moest en zou die wagen hebben en ik had het hem niet uit zijn hoofd kunnen praten.

LeBay gaf hem met een zwierig gebaar de kwitantie, geschreven op een velletje papier waarop in het spichtige, enigszins bevende handschrift van de oude man stond: *Ontvangen van Arnold Cunningham 25 dollar als 24-uurs aanbetaling op Plymouth '58, Christine*. Hij had er alleen zijn naam onder gezet.

‘Christine?’ vroeg ik, denkend aan een vergissing. Hij kneep

zijn lippen samen en trok zijn schouders wat achteruit, alsof hij me uitdaagde hem uit te lachen. ‘Zo noemde ik haar altijd.’

‘Christine,’ zei Arnie. ‘Ja, mooi.’

Hij wilde het kreng een naam geven. Het werd me allemaal wat te veel.

‘Vind je niet, Dennis?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik. ‘Als het ding een naam moet hebben, zou ik het Lastpak noemen.’

Hij keek me gekwetst aan, maar het deed me niet meer. Ik liep naar mijn wagen en had spijt dat ik geen andere route naar huis had genomen.